

ΣΥΜΒΟΥΛΙΟ ΤΗΣ ΕΥΡΩΠΗΣ
ΕΥΡΩΠΑΪΚΟ ΔΙΚΑΣΤΗΡΙΟ ΤΩΝ ΑΝΘΡΩΠΙΝΩΝ ΔΙΚΑΙΩΜΑΤΩΝ

ΠΡΩΤΟ ΤΜΗΜΑ

ΑΠΟΦΑΣΗ
ΕΠΙ ΤΟΥ ΠΑΡΑΔΕΚΤΟΥ

της προσφυγής αριθ. 37673/02

που κατατέθηκε από τον *È È* και λοιπούς κατά της
Ελλάδας

Το Ευρωπαϊκό Δικαστήριο των Ανθρωπίνων Δικαιωμάτων (πρώτο τμήμα), συνεδριάζοντας στις 9 Ιουνίου 2005 σε συμβούλιο αποτελούμενο από τους:

Κύριο Λ. ΛΟΥΚΑΪΔΗ, *πρόεδρο,*

Κύριο Κ.Λ. ΡΟΖΑΚΗ,

Κύρια F. TULKENS,

Κύριο P. LORENZEN,

Κυρία N. VAJIC,

Κύριο D. SPIELMANN,

Κύριο S.E. JEBENS, *δικαστές,*

και τον κύριο S. NIELSEN, *γραμματέα τμήματος.*

Λαμβάνοντας υπόψη την πιο πάνω αναφερόμενη προσφυγή που κατατέθηκε στις 14 Οκτωβρίου 2002,

Λαμβάνοντας υπόψη τις παρατηρήσεις που υποβλήθηκαν από την εναγόμενη κυβέρνηση και εκείνες που κατατέθηκαν σε απάντηση από τους προσφεύγοντες,

Αφού διασκέφθηκε, εκδίδει την πιο κάτω απόφαση:

ΩΣ ΠΡΟΣ ΤΑ ΠΡΑΓΜΑΤΙΚΑ ΠΕΡΙΣΤΑΤΙΚΑ

Οι προσφεύγοντες, $\text{\AA}$ $\text{\AA}$, $\text{\AA}$ $\text{\AA}$, $\text{\AA}$ $\text{\AA}$ και $\text{\AA}$ $\text{\AA}$ είναι έλληνες υπήκοοι, οι οποίοι κατοικούν στην Αθήνα. Εκπροσωπούνται ενώπιον του Δικαστηρίου από τον κύριο Σ. Αλφαντάκη και τον κύριο Γ. Αλφαντάκη, δικηγόρους του Συλλόγου της Αθήνας. Η εναγόμενη κυβέρνηση εκπροσωπείται από τους απεσταλμένους του αντιπροσώπου της, κύριο Σ. Σπυρόπουλο, Πάρεδρο του Νομικού Συμβουλίου του Κράτους, και κυρία Μ. Παπίδα, Δικαστική Αντιπρόσωπο του Νομικού Συμβουλίου του Κράτους.

Τα πραγματικά περιστατικά, όπως εκτίθενται από τους διαδίκους, μπορούν να συνοψιστούν ως εξής:

Ο πρώτος προσφεύγων είναι ομοιοπαθητικός γιατρός, μέλος αρκετών εθνικών και διεθνών ενώσεων ομοιοπαθητικών γιατρών και συγγραφέας πολλών άρθρων σχετικών με την ομοιοπαθητική θεραπεία. Οι τρεις άλλοι προσφεύγοντες είναι επίσης γιατροί.

Στις 29 Ιουνίου 1995, κατόπιν ενός εντάλματος του Εισαγγελέα Πρωτοδικών, όργανα της Τελωνειακής Διεύθυνσης για τον Έλεγχο του Οικονομικού Εγκλήματος (ΤΔΕΟΕ) και ο Εισαγγελέας Πρωτοδικών μετέβησαν στην κατοικία των τριών πρώτων προσφευγόντων στην Αθήνα για να διεξαγάγουν μία προκαταρκτική ανάκριση. Πραγματοποίησαν έρευνα και κατέσχεσαν κοσμήματα, πολύτιμους λίθους, τραπεζογραμμάτια, ταξιδιωτικές επιταγές και χρυσά νομίσματα, αξίας άνω των 140.000.000 δραχμών (περίπου 410.858 ευρώ). Όλα τα κατασχεθέντα αντικείμενα φυλάχθηκαν στο Ταμείο Παρακαθηκών και Δανείων και στην ΤΔΕΟΕ.

Στις 4 Δεκεμβρίου 1995, ο Εισαγγελέας Πρωτοδικών άσκησε ποινική δίωξη κατά του πρώτου προσφεύγοντος για λαθρεμπόριο κοσμημάτων και πολυτίμων λίθων.

Στις 30 Μαρτίου 1998, το Συμβούλιο Πλημμελειοδικών Αθηνών απάλλαξε τον πρώτο προσφεύγοντα για τον λόγο ότι είχε εξοφλήσει εν τω μεταξύ τους φόρους που αναλογούσαν στην αξία των κατασχεθέντων πολυτίμων λίθων και κοσμημάτων (απόφαση αριθ. 1246/1998).

Στις 5 Μαΐου 1998, το Συμβούλιο Εφετών Αθηνών επικύρωσε την απόφαση του Συμβουλίου Πλημμελειοδικών Αθηνών (απόφαση αριθ. 1009/1998), αλλά παρέλειψε εν τούτοις να αποφανθεί επί της επιστροφής των κατασχεθέντων αντικειμένων.

Στις 31 Ιανουαρίου 2001, μετά από αίτηση του πρώτου προσφεύγοντος, το Συμβούλιο Πλημμελειοδικών Αθηνών συμπλήρωσε την απόφασή του αριθ. 1246/1998 και διέταξε να του επιστραφούν τα κατασχεθέντα κοσμήματα και οι πολύτιμοι λίθοι. Σε ό,τι αφορούσε τα τραπεζογραμμάτια, τις ταξιδιωτικές επιταγές και τις χρυσές λίρες, το δικαστήριο έκρινε ότι η κατάσχεση δεν μπορούσε να αρθεί, γιατί δεν υπήρχε ίχνος τους στον φάκελο της δικογραφίας (απόφαση αριθ. 532/2001).

Δεδομένου ότι τα μη επιστραφέντα αντικείμενα εντοπίστηκαν τελικά σε έναν άλλο φάκελο ποινικής δικογραφίας, οι προσφεύγοντες ζήτησαν στις 8 και στις 14 Ιουνίου 2001 την άρση της κατάσχεσης και την επιστροφή των αντικειμένων που παρέμεναν κατεσχημένα.

Στις 24 Σεπτεμβρίου 2001, το Συμβούλιο Πλημμελειοδικών Αθηνών απέρριψε την αίτηση των προσφευγόντων (απόφαση αριθ. 3816/2001).

Στις 5 Οκτωβρίου 2001, οι προσφεύγοντες άσκησαν έφεση κατά της απόφασης αυτής.

Στις 22 Νοεμβρίου 2001, το Συμβούλιο Εφετών Αθηνών έκανε εν μέρει δεκτά τα αιτήματά τους (απόφαση αριθ. 2763/2001). Διέταξε την επιστροφή των τραπεζογραμματίων, των ταξιδιωτικών επιταγών και των

χρυσών λιρών στους τρεις πρώτους προσφεύγοντες. Απέρριψε την αίτηση επιστροφής της τέταρτης προσφεύγουσας, για τον λόγο ότι οι εκθέσεις κατάσχεσης δεν διευκρίνιζαν τα ακριβή ποσά που της ανήκαν. Η απόφαση αυτή δημοσιεύθηκε στις 14 Ιανουαρίου 2002.

Στις 18 Φεβρουαρίου 2002, η απόφαση αριθ. 2763/2001 του Συμβουλίου Εφετών Αθηνών κοινοποιήθηκε στην κατοικία των πρώτου, τρίτης και τέταρτης από τους προσφεύγοντες. Επειδή απουσίαζαν, η απόφαση κοινοποιήθηκε και εγχειρίστηκε στην Β.Κ., η οποία, όπως βεβαιώνεται στην έκθεση επίδοσης, συνοικούσε μαζί τους. Στις 20 Φεβρουαρίου 2002, η ίδια απόφαση κοινοποιήθηκε στον εκπρόσωπο της δεύτερης προσφεύγουσας.

Οι προσφεύγοντες δεν άσκησαν αίτηση αναίρεσης κατά της απόφασης αριθ. 2763/2001 του Συμβουλίου Εφετών Αθηνών. Έτσι αυτή κατέστη τελεσίδικη.

ΑΙΤΙΑΣΕΙΣ

1. Επικαλούμενοι το άρθρο 6 § 1 της Σύμβασης, οι προσφεύγοντες παραπονούνται για την διάρκεια της διαδικασίας ενώπιον των συμβουλίων.

2. Επικαλούμενοι το άρθρο 8 της Σύμβασης, οι προσφεύγοντες παραπονούνται για την έρευνα που πραγματοποιήθηκε στην κατοικία τους και την κατάσχεση των περιουσιών τους.

3. Επικαλούμενοι το άρθρο 1 του Πρωτοκόλλου αριθ. 1, οι προσφεύγοντες παραπονούνται για την διατήρηση της κατάσχεσης των περιουσιών τους για μακρά περίοδο.

ΩΣ ΠΡΟΣ ΤΟ ΝΟΜΙΚΟ ΜΕΡΟΣ

Οι προσφεύγοντες παραπονούνται υπό το πρίσμα του άρθρου 6 § 1 της Σύμβασης για την διάρκεια της διαδικασίας. Παραπονούνται επίσης διότι η έρευνα στην κατοικία των τριών πρώτων από αυτούς, η κατάσχεση

τραπεζογραμμάτων που αντιστοιχούν σε πολύ σημαντικό ποσό, κοσμημάτων και πολυτίμων λίθων που τους ανήκαν προσέβαλε την προστασία της κατοικίας τους, της ιδιωτικής ζωής τους, καθώς και της περιουσίας τους, όπως προστατεύονται αντίστοιχα από τα άρθρα 8 της Σύμβασης και 1 του Πρωτοκόλλου αριθ. 1.

Η Κυβέρνηση υποστηρίζει ότι η προσφυγή είναι εκπρόθεσμη. Εναλλακτικά, υποστηρίζει ότι τα παράπονα που διατυπώνονται από τους προσφεύγοντες είναι αβάσιμα.

Οι προσφεύγοντες απαντούν ότι η Β.Κ. δεν συνοικούσε με τον πρώτο, την τρίτη και την τέταρτη από τους προσφεύγοντες. Η δεύτερη προσφεύγουσα, από την πλευρά της, ισχυρίζεται ότι ο εκπρόσωπός της της εποχής εκείνης δεν είχε ενημερώσει τον Γ. Αλφαντάκη, έναν από τους σημερινούς δικηγόρους της, για την κοινοποίηση της απόφασης αριθ. 2763/2001, εξαιτίας της έλλειψης επικοινωνίας, οφειλόμενης σε μία διαφωνία μεταξύ τους.

Το Δικαστήριο υπενθυμίζει ότι, δυνάμει του άρθρου 35 § 1 της Σύμβασης, μπορεί να επιληφθεί μιας υπόθεσης «μόνον μέσα σε προθεσμία έξι μηνών από την ημερομηνία της τελεσίδικης εθνικής απόφασης». Εξάλλου, σύμφωνα με τους όρους της παραγράφου 4 του ίδιου άρθρου, το Δικαστήριο μπορεί να απορρίψει οποιαδήποτε προσφυγή που κρίνει απαράδεκτη κατ'εφαρμογήν του άρθρου αυτού «σε οποιοδήποτε στάδιο της διαδικασίας».

Ο κανόνας αυτός συνιστά παράγοντα της ασφαλείας του δικαίου (βλέπε *De Wilde, Ooms et Versyp κατά Βελγίου*, απόφαση της 28 Μαΐου 1970, série A no. 12, σελ. 29-30, § 50), ανταποκρινόμενος ταυτόχρονα στην ανάγκη να αφεθεί στον ενδιαφερόμενο μία επαρκής προθεσμία σκέψης προκειμένου να του επιτρέψει να εκτιμήσει την σκοπιμότητα της κατάθεσης προσφυγής ενώπιον του Δικαστηρίου και για να καθορίσει το περιεχόμενό της (*Lordache κατά Ρουμανίας* (déc.), αριθ. 55092/00, 23 Μαρτίου 2004). Σημειώνει έτσι το χρονικό όριο του ελέγχου που ασκείται

από το Δικαστήριο και υποδεικνύει ταυτόχρονα στους ιδιώτες και στις δημόσιες αρχές το διάστημα πέρα από το οποίο ο έλεγχος αυτός δεν είναι πλέον δυνατός (*Walker κατά Ηνωμένου Βασιλείου* (déc.), αριθ. 34979/97, Η 2000-I – *Kadikis κατά Λετονίας* (no. 2) (déc.), αριθ. 62393/00, 25 Σεπτεμβρίου 2003).

Το Δικαστήριο υπενθυμίζει εξάλλου ότι, όταν ο προσφεύγων έχει δικαίωμα στο να του επιδοθεί αυτεπαγγέλτως αντίγραφο της τελεσίδικης εθνικής απόφασης, συνάδει περισσότερο με το αντικείμενο και το σκοπό του άρθρου 35 παρ. 1 της Σύμβασης να θεωρηθεί ότι η εξάμηνη προθεσμία αρχίζει να τρέχει από την ημερομηνία επίδοσης του αντιγράφου της απόφασης (βλέπε, ειδικότερα, *Worm κατά Αυστρίας*, απόφαση της 29 Αυγούστου 1997, *Recueil des arrêts et décisions* 1997-V, σελ. 1547, § 33).

Στην προκειμένη περίπτωση, το Δικαστήριο σημειώνει ότι η διαδικασία που εισήγαγαν οι προσφεύγοντες περατώθηκε με την απόφαση αριθ. 2763/2001 του Συμβουλίου Εφετών Αθηνών, η οποία δημοσιεύθηκε στις 14 Ιανουαρίου 2002. Από τις εκθέσεις επίδοσης που προσκομίζονται από την Κυβέρνηση ενώπιον του Δικαστηρίου, προκύπτει ότι στις 18 Φεβρουαρίου 2002 η απόφαση αυτή κοινοποιήθηκε στην κατοικία του πρώτου, της τρίτης και της τέταρτης από τους προσφεύγοντες. Δεδομένου ότι αυτοί απουσίαζαν, η απόφαση επιδόθηκε και εγχειρίστηκε στην Β.Κ., η οποία συνοικούσε μαζί τους.

Εξάλλου, στις 20 Φεβρουαρίου 2002, η ίδια απόφαση κοινοποιήθηκε στον εκπρόσωπο της δεύτερης προσφεύγουσας. Το Δικαστήριο δεν θα μπορούσε να δεχθεί το επιχείρημα της δεύτερης προσφεύγουσας ότι ο εκπρόσωπός της της εποχής εκείνης δεν είχε πληροφορήσει έναν από τους σημερινούς εκπροσώπους της. Πράγματι, τα προβλήματα συνεννόησης των δικηγόρων της δεύτερης προσφεύγουσας δεν θα μπορούσαν να καταλογιστούν στο Δημόσιο, τα όργανα του οποίου είχαν προβεί στην κοινοποίηση της απόφασης αριθ.

2763/2001 σύμφωνα με τις εφαρμοστέες διατάξεις του εθνικού δικαίου. Έπεται ότι οι προσφεύγοντες έλαβαν γνώση της επίδικης απόφασης τις εν λόγω ημερομηνίες ή, το αργότερο, μία κοντινή με αυτές ημερομηνία.

Κατά συνέπεια, ακόμη και αν οι προσφεύγοντες είχαν εξαντλήσει τα εθνικά ένδικα μέσα ως προς τις αιτιάσεις τις ελκόμενες από το άρθρο 8 της Σύμβασης και του άρθρου 1 του Πρωτοκόλλου αριθ. 1, αφού δεν άσκησαν αίτηση αναίρεσης κατά της απόφασης αριθ. 2763/2001 του Συμβουλίου Εφετών Αθηνών, το Δικαστήριο θεωρεί ότι, προσφεύγοντας ενώπιόν τους στις 14 Οκτωβρίου 2002, ήτοι περισσότερο από έξι μήνες μετά την γνωστοποίηση της επίδικης απόφασης, οι προσφεύγοντες δεν τήρησαν τον κανόνα των έξι μηνών που προβλέπεται από το άρθρο 35 § 1 της Σύμβασης.

Έπεται ότι η προσφυγή είναι εκπρόθεσμη και πρέπει να απορριφθεί κατ'εφαρμογήν του άρθρου 35 §§ 1 και 4 της Σύμβασης.

Για τους λόγους αυτούς, το Δικαστήριο, ομόφωνα,

Κηρύσσει την προσφυγή απαράδεκτη.

(υπογραφή)

Søren NIELSEN

Γραμματέας

(υπογραφή)

Λουκής ΛΟΥΚΑΪΔΗΣ

Πρόεδρος

Ακριβής μετάφραση του συνημμένου
εγγράφου από τα γαλλικά.

Αθήνα, 26 Μαΐου 2005

Ο μεταφραστής

Αλέξανδρος Πετροτσόπουλος